

OD AUTORA BESTSELLEROV VLASTNOU HLAVOU A PADREHO KLAN

MAREK VAGOVIČ

ČURILLOVCI

POLICAJTI V PRVEJ LÍNII BOJA S MAFIOU

Švabach

MAREK VAGOVIČ

ČURILLOVCI

MAREK VAGOVIČ

ČURILLOVCI

POLICAJTI V PRVEJ LÍNII BOJA S MAFIOU

Marek Vagovič: Čurillovci

Policajti v prvej línii boja s mafiou

Prvé vydanie, Media Forum s. r. o.

© Marek Vagovič, 2024

Cover design and layout © Pergamen

Slovak edition © Media Forum s. r. o.

ISBN 978-80-69056-02-2

OBSAH

ÚVOD	11
JÁN ČURILLA.....	17
PAVOL ĎURKA	75
ŠTEFAN MAŠIN.....	101
MILAN SABOTA	123
BRANISLAV DUNČKO	149
RÓBERT MAGULA.....	171
LADISLAV KOTEK	189
JURAJ SVÍTOK	211
MIROSLAV CHUDÝ.....	229
LUBOMÍR DAŇKO	245
BRANKO KIŠŠ	265
DAMIÁN IMRE	283
ŠTEFAN HAMRAN.....	299
DOSLOV.....	323

ÚVOD

To, že držíte v rukách túto knihu, považujem za malý zázrak. Až do momentu, kým neodišla do tlače, som totiž trýpol, či nezasiahne vyššia moc. Nejaký angažovaný minister, policajný funkcionár alebo sudca.

Jej obsah je natoľko toxický, že som sa obával tlakov zo všetkých strán. Nejde o mňa, mafia už skúsila všeličo, takže som si zvykol. V horšej pozícii sú aktéri tejto knihy, ktorí sú už rok de facto v domácom väzení.

Pred tromi rokmi ich najskôr účelovo obvinili a potom zavreli na niekoľko týždňov do väzby. Nie preto, že by boli skorumpovaní, nevedeli vysvetliť svoje majetky alebo napomáhali organizovanému zločinu.

Ich kriminalizácia nastala po tom, ako začali odkrývať svinstvá darebáckych politikov, policajtov, prokurátorov, sudcov, tajných. Plán pomsty zosnovala SIS, spolu s inšpekciou a Žilinkovou prokuratúrou.

Politicky ho zastrešili Robert Fico a Boris Kollár. Prvý sa im vyhrážal vyzlečením z uniforiem a basou, keď sa vráti k moci. Druhý ich nehanebne označil za mafiu, lebo obvinili z korupcie jeho človeka na čele SIS.

Po voľbách 2023 sa slová premenili na skutky. Minister vnútra Matúš Šutaj Eštok ich postavil mimo služby, takže sedia doma a čakajú na súdny proces. S minimálnym príjmom, ktorý im sčasti kompenzuje verejná zbierka.

Keď som ich oslovil, aby mi vyrozprávali svoje príbehy, neváhali ani minútu. Napriek tomu som mal pochybnosti, či si to nerozmyslia a na poslednú chvíľu necúvnu. Aj preto som držal obsah knihy v utajení.

Moje obavy však boli zbytočné. Keď vyšetrovatelia a operatívci okolo Jána Čurilla niečo sľúbia, tak to aj splnia. Nepotrebujú k tomu žiadne zmluvy, stačí chlapské slovo. Môžu ich odstaviť, ale nie umlčať.

Posledný rok som s nimi strávil v rozhovoroch desiatky hodín, počas ktorých som mal možnosť nazrieť do ich sveta. A nebol to vždy pekný pohľad. V drsnom prostredí polície si musíte zvyknúť na krv aj smrť.

Na domáce násilie, brutálne vraždy, aj pitvy malých detí. Na vykopávanie zapáchajúcich mŕtvol po mafiánskom besnení v 90. rokoch. Ale aj na možnosť, že vás môžu tí, ktorých zločiny odhaľujete, fyzicky zlikvidovať.

Viacerí preto chodili – a dodnes chodia – ozbrojení. Nie zo strachu, ale preventívne, aby neohrozili seba ani svoje rodiny. Keď išli po hrubých krkoch, manželky a deti nevideli svojich mužov a otcov celé týždne.

Výsledok však stál za to. Čurilla a spol. rozložili a postavili pred súd najobávanejšie zločinecké skupiny v krajine – piťovcov, sýkorovcov, takáčovcov. Aj vďaka nim sa už nestriela na ulici za bieleho dňa.

Prepracovali sa až k najvyšším predstaviteľom štátu, vrátane súčasného premiéra. A vtedy to prišlo. Ich očierňovanie sa stupňovalo, hoci si len robili svoju prácu. Vypočúvali tzv. našich ľudí a vznášali obvinenia.

Okrem iného tým pritiahli aj pozornosť spravodajskej služby. Jej agenti ich celé mesiace sledovali, aby na nich získali hocikaký kompromateriál. Ale našli sa aj takí, ktorí im pomáhali a varovali ich pred akciami SIS.

Na zostrihaných nahrávkach, ktoré sa šírili éterom, sa Čurilla a spol. často vyjadrujú expresívne a vulgárne, aby odbúrali permanentný stres. Je však absurdné, že boli za to dehumanizovaní a napokon aj kriminalizovaní.

Keď mi rozprávali, ako prežívali väzbu, mal som zimomriavky. Statoční policajti, ktorí nerobili rozdiely medzi hrubými krkmi a bielymi goliermi, zrazu sedeli za chladnými múrmi s tými, ktorých sami vyšetrovali.

Ani jedného to však nezlomilo, naopak. Dnes sú ešte viac ako kedykoľvek predtým odhodlaní bojovať za pravdu, spravodlivosť, česť, morálku. Aj preto v tejto knihe prelomili mlčanie – prvý a možno aj poslednýkrát.

Nie sú to však len osobné príbehy výnimočnej skupiny odvážnych policajtov, ktorí sa nie náhodou ocitli v správnom čase na správnom mieste. Nikdy nemali za sebou žiadnu tlačenu, z nuly na vrchol sa prepracovali úplne sami.

Táto kniha je zároveň exkluzívnym pohľadom do zákulisia vyšetrovania najväčších korupčno-mafiánskych káuz s politickým pozadím v ére samostatnosti. S desiatkami nových, doteraz nepublikovaných informácií.

Čurillovci v nej odkrývajú nielen pozadie gangsterských zločinov v rannom kapitalizme, ale aj sofistikovaných kšeftov bielych golierov v réžii Norberta Bödöra – vplyvného nitrianskeho oligarchu s väzbami na Smer.

Mimoriadne otvorene opisujú aj záťahy NAKA, po ktorých skončili vo väzbe dovtedy nedotknutelní predstavitelia bezpečnostných zložiek. Približujú aj ich správanie počas dlhotrvajúcich vypočúvaní.

Táto kniha je súčasne mementom, ako to môže dopadnúť, keď ovládnu štát politici, ktorí nemajú žiadne zábrany. Ukradli milióny zo spoločnej kasy, ukradli spravodlivosť a teraz nám chcú ukradnúť aj slobodu a dôstojnosť.

Valcujú demokraciu a právny štát spôsobom, aký si nedovolil ani Mečiar. Normalizujú inštitúcie naprieč krajinou, lebo si myslia, že im prejde všetko. Nezostáva nič iné, než veriť, že aj v tomto prípade pýcha predchádza pád.

Dovtedy však treba hlasno kričať. A jasne sa postaviť za poctivých vyšetrovateľov a operatívcov, ktorých chcú ľudsky aj profesionálne zničiť. Ak to neurobíme teraz, raz sa nebude mať kto postaviť za nás.

Marek Vagovič

JÁN ČURILLA

„Ja a policajti, to bol oheň a voda. Ako malý chlapec som rád robil zle,“ smeje sa Ján Čurilla v obyvačke rodinného domu v Častej, kde býva spolu s manželkou a dvoma deťmi.

Hoci je február, slnko už príjemne hreje, akoby bola polovica jari. Elitný vyšetrovateľ NAKA stiahne žalúzie, aby nás pri rozhovore nikto a nič nerušilo. Čaká nás takmer šesťhodinový maratón, počas ktorého mi detailne vyrozpráva svoj príbeh – od žihadla, ktoré nikde dlho neobsedelo, až po obávaného kriminalistu, ktorý stíhal najvplyvnejších ľudí v štáte.

Čurilla má kopec času, keďže na policajnom prezídiu v tridsaťpäť kilometrov vzdalenej Bratislave je personou non grata. Minister vnútra Matúš Šutaj Eštok (Hlas) ho po voľbách 2023 postavil mimo služby, takže je de facto v „domácom väzení“. Počas pracovnej doby nesmie nikam ísť, s okolitým svetom komunikuje len cez mobilný telefón.

„Policajti nás naháňali, ale vždy sme im ušli,“ spomína na dobrodružné detstvo v Stropkove, kde vyrastal. „Robili sme také bežné dedinské vylomeniny – hádzali sme po policajných autách kamene, schovaní v kríkoch. Alebo sme na lúke podpálili kopu sena.“

V malom meste na východnom Slovensku boli s partiou kamarátov „známa firma“. „Neviem si predstaviť, že by som

šiel na ryby s rybárskym lístkom, to by bola hanba. Keď sa blížili policajti, rýchlo sme sa zbalili a zdrhli cez potok,“ približuje život vidieckeho chlapca.

Často behali s partiou po lesoch, stavali koliby, hrali futbal. „Keď vidím moje deti, koľko času trávia s mobilom, idem ma z toho trafiť šľak. Mňa musela mama naháňať, aby som bol aspoň chvíľu doma. Ich musím vyháňať,“ porovnáva vlastnú skúsenosť so súčasnosťou.

Čurilla je ročník 1979, komunistickú totalitu si veľmi nepamätá. Ako chlapcovi mu však utkvela v pamäti rodinná dovolenka v Rumunsku. Išli tam na oranžovej Škode 105, so stanmi na streche. Cestou ich zastavovali rumunské deti s rodičmi, pýtali si žuvačky a kávu. „Hádzali sme im to cez okno. Nechápal som, kde to sme. To bol úplne iný svet,“ čuduje sa aj po rokoch.

Jeho otec pracoval na družstve ako zooteknik. Ako chlapec s ním rád jazdil po kravínoch, vychutnával si ich atmosféru aj vôňu. „Vždy sme sa zastavili na zmrzline alebo pírôžkoch,“ rozplýva sa pri spomienke na bezstarostné chvíle.

Čurillova mama robila za socializmu ekonómku v miestnom podniku Tesla. Keď skrachoval, pracovala na družstve ako dojička. Neskôr bola znovu ekonómkou – najprv na družstve a potom na polícii v Stropkove, Svidníku a Bardejove.

Ani jeden z rodičov nebol pred rokom 1989 v komunistickej strane. O politike sa však doma nehovorilo, prvýkrát ju zaregistroval až v súvislosti s Nežnou revolúciou. „Pamätám si Kňazka aj Budaja v tej smiešnej čiapke. Nechápal som, prečo stoja v zime na námestí a o čo im ide.“

Rodičia však desaťročnému chlapcovi vysvetlili, prečo je to dôležité. S partiou kamarátov boli dokonca na prvom proteste v Prahe, keď ešte na Slovensku žiadne demonštrácie

neboli. „Do Stropkova dorazila revolúcia možno o rok,“ dodáva s úsmevom.

TROJKA ZO SPRÁVANIA

Po skončení základnej školy šiel Čurilla študovať na „drevarinu“ – Strednú priemyselnú školu drevársku vo Vranove nad Topľou. Dostal sa tam bez prijímačiek. „Dobre som sa učil. Na základnej a v prvých ročníkoch na strednej som mal samé jednotky,“ prekvapuje.

Výnimkou bola trojka zo správania, ktorá trochu kazila dojem vzorného žiaka. Keď mal pätnásť, myslel si, že vie všetko lepšie ako učiteľ. „Okrem toho sme fajčili po balkónoch alebo sme vyliali učiteľovi na hlavu vedro vody. Ani sa nepozrel hore a už kričal moje meno,“ opisuje, ako ho vtedy vnímali pedagógovia.

Inokedy napichal do gumy špendlíky a spravil z nej ježka. „Chcel som to hodiť do spolužiaka, ale trafil som učiteľa do chrbta.“ So spolužiakmi po nich flusali aj kôru z mandarínok. Alebo im nalepili zospodu – na nohy od stoličiek – malé poplašné náboje. „Keď si učiteľ sadol, hneď sa aj postavil, ako to buchlo.“ Samozrejme, vedeli, čo si môžu ku ktorému učiteľovi dovoliť a čo nie.

Raz dokonca Čurilla vyhodili z internátu. Jedným z dôvodov bolo, že chodili s partiou na pivo, hoci ešte nemali osemnásť. Následne musel na školu vo Vranove pol roka dochádzať. Každé ráno o štvrtej šiel tri kilometre pešo na autobusovú stanicu. Potom cestoval hodinu a pol tam a rovnako dlho po vyučovaní späť.

K štúdiu na drevarine ho inšpiroval otec, ktorý pracoval po zmene režimu ako stolár. V 90. rokoch, keď mnohé štátne podniky skrachovali, sa však najskôr vybral na sezónne práce v Grécku. Oberal tam pomaranče. „Chodil vždy

na tri mesiace, lebo iba na taký čas ste vtedy dostali turistické víza. Niektorí to robili tak, že formálne prešli hranicu do Albánska a otočili sa späť,“ približuje.

Nakoniec pracoval jeho otec v Grécku zhruba šesť rokov, počas ktorých chodieval na krátky čas domov, aby „neprepískol“ spomínané víza. Po sezónnych prácach sa trvalejšie zamestnal ako stolár v Aténach. „Samozrejme, načierno, oficiálne tam robiť nemohol,“ ozrejmjuje vtedajšie pomery. Ako chlapec za ním chodil na prázdniny.

O deti sa po celý čas starala mama – Čurilla má o rok staršiu sestru a o dva roky staršieho brata. „Nemala to s nami ľahké. Boli sme v puberte, všeličo sme vymýšľali. Na východe však nebolo veľa roboty, takže otec nemal veľmi na výber,“ vysvetľuje jeho pohnútky vycestovať za prácou do zahraničia.

Počas strednej školy robil Čurilla ako brigádnik výškové práce. Spolu s partiou ťahali stožiare vysokého napätia. „To ma bavilo: celý deň som visel v postroji, zavesený na lane. Skúšal som aj bungee jumping, takže nebol problém.“ Motiváciou boli aj peniaze. „Za týždeň som zarobil pomaly toľko, ako moji rodičia dokopy za mesiac.“

Po skončení strednej školy začal pracovať ako stolár. Spolu s otcom, ktorý sa medzičasom vrátil z Grécka, ich zamestnal miestny podnikateľ zo Stropkova. Rozmýšľali aj o založení vlastnej dielne, oboch totiž bavila manuálna práca. Aj dom v Častej, kde býva spolu rodinou, si postavil Čurilla takmer celý sám.

O vysokej škole vtedy neuvažoval, hoci s učením nemal nikdy problém. Ani pedagógovia nerozumeli jeho odmietavému postoj. „Prečo som mal sedieť v škole a učiť sa, keď je tretia odmocnina z 9825? Na čo mi to je? Keď to budem potrebovať, zoberiem kalkulačku a vypočítam to,“ uvažuje pragmaticky.

Nakoniec zišlo aj z vlastného podnikania s otcom, keďže musel ísť na vojnu. Odvelili ho do Prešova, kde slúžili výsadbári. Padák však v živote nevidel. „Jeden zoskok stál tisíce, takže nám hneď na začiatku povedali, že na to môžeme zabudnúť,“ pokrčí ramenami.

Mnohí základáci boli sklamaní. Nabudení vtedy populárnymi filmami o Rambovi si mysleli, že budú skákať a behať po lesoch ako akční hrdinovia. „Namiesto toho sme dostali samopal a šli strážiť autopark,“ uškríňa sa. Napriek tomu nepovažuje rok na vojne za stratený čas. „Ja by som dnešným mladým doprial stráviť tam aspoň pol roka.“

Samozrejme, že si kládol aj otázky, prečo musí hodinu v kuse pochodovať po buzeráku. Na druhej strane mu išla dobre strelba, takže si pravidelne vystrelal opušťák. „Nášiel som si tam aj kopec kamarátov, zažil veľa srandy,“ vymenúva pozitíva.

Nakoniec sa rozhodol, že predsa len skúsi vysokú školu. Asi dva mesiace pred koncom vojny mu volala mama, ktorá pracovala ako civilná zamestnankyňa na polícii, že na policajnú akadémiu v bratislavskej Rači berú aj civilov. „Povedala mi, že by to bola práca pre mňa, keďže nie som sprostý ani drevo.“

Presviedčala ho aj možnosťou kariérneho rastu. „Vravela mi, že keď budem na sebe pracovať, tak nebudem len na ulici zastavovať autá.“ Podobne lanárili Čurillu aj iných základákov vojaci z povolania, aby zostali pracovať v armáde.

Policajnú kariéru zvažoval aj pre skúsenosť s prácou stolára, hoci ju mal rád. „Pýtal som sa sám seba, či budem ďalej chodiť do dielne, alebo rozbehneme s otcom niečo vlastné. A pochopil som, že to nie je také jednoduché. Zohnať priestory, nakúpiť stroje, plus hluk a prach,“ opisuje dilemu, pred ktorou vtedy stál.

Jeho otec napokon predsa len rozbehol vlastný biznis. So spoločníkom sa však nepohodli, takže sa vydal samostatnou cestou. Až kým mu nezistili rakovinu pľúc, mal stolársku dielňu v rodinnom dome v Stropkove.

Keď si Čurilla pozrel podmienky pre prijatie na policajnú akadémiu, neváhal ani minútu. „Keďže som vtedy veľa športoval – futbal, volejbal, hokej, lyže – fyzické kritériá mi prišli až smiešne. Hovoril som si, že zopár zhybov musí spraviť každý,“ sršal sebavedomím.

Rovnako nemal problém ani s psychotestami, na ktoré sa začal pripravovať už na vojne. „Zohnal som si takú obrovskú bichľu s príkladmi, ktoré som študoval po nociach v strážnej službe. Sadol som si na korbu V3Sky, jedol chipsy a drvil psychotesty.“

Na akadémiu ho prijali v roku 1999. Učili tam služobne starší policajti, z ktorých mnohí zažili ešte obdobie komunizmu. Ani učebné osnovy sa často nelíšili od tých spred roka 1989. „Boli tam aj zbytočné predmety, kde som nedokázal vysloviť ani ich názov. A už vôbec som nerozumel, prečo sa to máme učiť,“ krúti hlavou. Na takéto skúšky sa musel bifľovať, hoci obvykle sa vôbec neučil. „Alebo ste si spravili ťahák, aby ste prešli,“ poodhaľuje bežnú prax.

Ďalšou možnosťou, ktorú využívali iní študenti akadémie, bolo pozvať skúšajúcich na pivo. Oproti škole bola krčma s názvom Čajka. „Bolo vidno, kedy je skúškové obdobie. Vždy tam sedeli tí istí učitelia so študentmi, ktorí im platili,“ hovorí na rovinu. Ale zažil aj nekompromisných pedagógov, ktorých zaujímal len vedomosti. „Keď ste nevedeli, bez pardonu vás vyhodili a prišli ste nabudúce.“

Najviac ho bavilo trestné, občianske a správne právo, vyštudoval odbor vyšetrovanie. Na škole sa zoznámil so

Štefanom Hamranom alebo Ľubomírom Daňkom. Prvý sa stal neskôr policajným prezidentom, druhý to dotiahol na šéfa NAKA.

DROGY A BITKY

V roku 2003 nastúpil Čurilla na okresné policajné riaditeľstvo v bratislavskom Starom Meste. Do budovy na Sasinkovej ulici, ktorá nepôsobí príliš vlúdne. Vždy, keď som tam šiel ako novinár na výsluch, bol som rád, keď netrval príliš dlho a mohol som ísť čím skôr po svojom. Kancelárie vyšetrovateľov pôsobia ponuro až depresívne.

Z okien však vidno na Ondrejský cintorín, ktorý je národnou kultúrnou pamiatkou. „Nie som nejaká citlivka, že by som potreboval hotel Hilton. Kanceláriu som si zútnil kvetmi, ktoré som rozložil na parapete,“ spomína na prvé dni. Za výhodu novej práce považoval, že tam šli viacerí spolužiaci z akadémie. „Na začiatku, kým sa aklimatizujete, máte ísť aspoň ku komu na kávu,“ tešil sa aj z mála.

Čurilla je však typ človeka, ktorý všade rýchlo zapadne. Odjakživa patril k najväčším zabávačom v partii, aj medzi kolegami. Jeho povestný drsný humor je pre laikov často na hrane: v branži však slúži ako ventil v stresujúcich situáciách, ktoré zažívajú vyšetrovatelia v prvej línii. Zároveň nemá problém uťahovať si aj sám zo seba, respektíve z policajtov. „Nepoznám ani jeden vtíp o policajtoch. Všetko je pravda,“ dodáva s úsmevom.

Keď nastúpil na okresné riaditeľstvo, pozval starších kolegov na pivo. Hovorí sa tomu prískočné. „Vedel som, čo sa patrí. Keď sa poriadne opili, už som bol kamarát.“ Ťažšie si zvykal na hlavné mesto. „V Stropkove nemáte semafor. Mám rád malé mestá, lesy, rodinný dom so psom,“ vyzdvihuje

život na vidieku. Aj preto sa chcel po skončení školy spolu s manželkou, s ktorou sa zoznámil na policajnej akadémii, presťahovať na Oravu.

Jej rodičia im kúpili byt v Dolnom Kubíne, lebo Čurilla nechcel zostať v Bratislave. Desilo ho žiť napríklad v Petržalke a báť sa, že dcéra prinesie domov striekačku s ihlou. Pripúšťa, že išlo o predsudky. „Aj takto, žiaľ, vnímajú ľudia z malých miest Bratislavu. Dnes už, samozrejme, viem, že to nie je pravda.“

V Dolnom Kubíne ho okrem prírody a pokojnejšieho života lákala aj predstava, že okresná polícia sídlila blízko ich nového bytu. „Do roboty by som chodil v papučiach,“ nevedel sa dočkať. Jeho manželka však bola proti: chcela zostať v Bratislave, kde sú lepšie príležitosti. Tatjana Čurillová je totiž mestský typ. „Keď vidí les, tam nejde, lebo tam je medveď a ten ju zožerie. Chcel by som však vidieť toho medveďa, ktorý by si na ňu dovolil,“ žartuje jej manžel.

Po skončení akadémie bývali najskôr na policajnej ubytovni v bratislavskej Trnávke, odkiaľ dochádzali za prácou do centra mesta. Čurilla si dodnes pamätá bizarný dialóg s vedúcou ubytovne. „Povedala, že nemôžeme bývať spolu,“ zaskočila ho. „Prečo nie? Veď sme manželia,“ oponoval jej. „Lebo tu nemôžu bývať muži so ženami,“ odbila ho.

„Strašne ma to našťvalo. Povedal som si, že sa nebudem doprosovať nejakým komunistom a kúpim si vlastný byt,“ rozohnil sa. Následne sa s manželkou presťahovali do trojizbového bytu v Pezinku, necelých dvadsať kilometrov od Bratislavy.

Na prvý prípad, na ktorom pracoval ako vyšetrovateľ, si už nespomína. Je si však takmer istý, že súvisel s drogami. „Policajti vyvačkovali na ulici študentov, našli im zopár jointov. Spravilo sa znalecké skúmanie a my sme to potom uzavreli. V tom čase pásová výroba,“ opisuje vtedajšiu prax.

Na dennom poriadku boli tiež krádeže áut, počas služby riešil aj štyri prípady. Často sa zaoberal i trestnými oznámeniami, ktoré súviseli s výrokmi politikov. „Jeden povedal o druhom na tlačovej besede, že je zlodej, a naopak. Všetko som ako vyšetrovateľ odmietol.“

Spomína si aj na trestné oznámenie žilinského sudcu Pavla Polku, ktoré podal na jednu novinárku. Polka, ktorý bol medziasom odsúdený za korupciu, takto svojho času terorizoval viacerých žurnalistov. Skúšal to aj na mňa, keď som v jednom komentári pre týždenník Domino Fórum vyjadril pochybnosti o spôsobe a motívoch jeho rozhodovania. Žiadal tiež vysoké odškodné, ale neuspel.

„Chcel, aby sme tú novinárku stíhali za ohováranie. Keď som však čítal prepisy jeho rozhovorov, kládol som si otázku, prečo je stále na slobode,“ nechápal Čurilla.

Ako začínajúci vyšetrovateľ riešil aj pouličné bitky vagabundov ako Richard Hrotko s prezývkou Bejby, ktorých neskôr zatváral ako členov obávnanej mafiánskej skupiny pitovcov. „Vnímal som ho ako nasypného primitíva, ktorý sa v krčme opil a komandoval svojho imaginárneho psa pokrikmi: Sadni, lahni. Keď sa naňho niekto pozrel, či mu nehrabe, pichol mu nožík do pleca,“ opisuje jeho správanie. Za podobné delikty riešil aj expitovca Dávida Vyskočila, ktorý chodil po meste a pichal ľudí do rôznych častí tela.

Zločinecké skupiny prvej ligy však začal preverovať a rozkladať až od roku 2008, keď prešiel z okresu v bratislavskom Starom Meste na Úrad boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK). Tu si, naopak, na prvý prípad spomína až príliš dobre. Nechýbalo veľa, aby okamžite zdvihol kotvy.

„V Slovnafte rozkrádali naftu, kolegyňa mi ako mladému posunula celý spis. Bol v ňom brutálny bordel, nahodené telefóny, sledky, nedalo sa z toho vysomáriť. Ani som

nevedel, ako na to, na okrese sme nerobili utajované veci. Nakoniec som to nejako doklepol, ale bol to riadny záhul,“ približuje, s čím sa stretol ako vyšetrovateľ – elév.

Podľa vlastných slov chcel mať totiž vždy veci „na poriadku“. „Buď sa to dá vyšetriť, alebo nie. Ja nebudem držať spis ako niektorí rok na ruke, lebo nevedia, čo s ním. Nech si ho najskôr prečítajú a potom prípad prerušia, zastavia alebo dokončia. Nemám skrátka rád alibizmus pri rozhodovaní,“ ozrejmuje, čo mu vtedy aj dnes prekážalo na policajnej praxi.

Po prechode na ÚBOK si zároveň naplno uvedomil, že na okrese to bolo menej náročné. „Keď som bol na okrese, tak som nadával na ÚBOK, že tam nič nerobia a berú vysoké platy. Keď som tam však prišiel, nemal som čas ísť ani na záchod.“

Neplatí to, samozrejme, paušálne. Všade sú poctivci aj flákači, respektíve perfekcionisti a tí, čo sa iba vezú. „Aj teraz sú na rôznych pozíciách ľudia, ktorí si idú cez pracovnú dobu pokojne zacvičiť,“ tvrdí Čurilla. On sám bol už na okrese ambiciózny, chcel patriť k najlepším. „Keď povedala vedúca, že kto neukončí päť spisov mesačne, musí s ním vykonať pohovor, bral som to vážne.“

Podľa neho to bolo síce postavené na hlavu, keďže nie je spis ako spis. „Ale keď povedali päť, tak ja som ukončil desať. Keď som odchádzal, zostalo ich po mne len pár.“ Obvykle pritom nebolo výnimkou, že po odchádzajúcich vyšetrovateľoch ich zostali desiatky. Čurilla však nechcel, aby po ňom iní niečo dorábali. „Býval som vtedy do noci v robote. Žena mi nadávala, že aj tak odchádzam, tak sa mám na to vykašľať. Ale to nie je môj štýl,“ vysvetľuje mentálne nastavenie.

Podľa vlastných slov bol tak zažratý do vyšetrovacích spisov, že klasickú literatúru takmer nečítal. Jeho pätnásťročná

dcéra má, naopak, prečítaných asi tisíc kníh. „Túži ísť do Mníchova, kde je jedna z najväčších knižníc v Európe. Číta knihy v cudzích jazykoch a chce študovať na Oxforde. Robil som si srandu, že určite nie je moja.“

Čokoľvek mimo práce vyšetrovateľa mu totiž prišlo ako strata času. Občas si pozrel nejaký film, na rozdiel od mnohých kolegov však nesledoval ani nečítal detektívky. Nepozeral dokonca ani futbal, radšej ho šiel hrať. „Prípadne si zostrihám stromčeky alebo pokosím trávu,“ približuje jeden z obľúbených koníčkov.

ZÁHADNÁ VRAŽDA

Jedným z prvých prípadov, ktorý chcel proti nemu zneužiť politik Erik Kaliňák (Smer), bola vražda tehotnej mladej ženy v kukuričnom poli pri Trenčíne. Za Čurillom vtedy prišli operatívci, že majú informácie, kto ju mohol zabiť. „Bolo tam prerušené vyšetrovanie, tak sa spýtali, či sa na to nepozriem,“ spomína na začiatky vyšetrovania.

Jeho nadriadený mu však tento prípad prideliť so značnou dávkou skepsy. Od skutku totiž uplynulo jedenásť rokov. Pri vraždách sú pritom kľúčové prvé hodiny a zaistené stopy. Keď si k sebe stiahol spis, zistil, že pôvodní vyšetrovatelia prípad prerušili už po dvoch mesiacoch od spáchania skutku.

„Hovoril som si, že to snáď nie je pravda. Prerušit vraždu po dvoch mesiacoch?“ čuduje sa aj s odstupom rokov. Keď skúmal, ako sa s prípadom vysporiadali jeho predchodcovia, zistil viacero lapsusov. Napríklad dali zničiť drôt, ktorým bola obeť uškrtená, alebo koberec, ktorým bola prikrytá. „Mohli tak zlikvidovať viacero stôp,“ myslí si.

Operatívci, ktorí za ním prišli, aby sa na to ešte raz pozrel, identifikovali aj človeka, ktorého podozrievali z vraždy spomínanej ženy. Bezdomovca, ktorý sa pohyboval v okolí

Trenčína. Mali tiež svedkyňu, ktorá tvrdila, že sa ju pokúsil zaškrtiť káblom, ale podarilo sa jej ujsť. Aj z tohto dôvodu sa domnievali, že by mohlo ísť o rovnaký modus operandi, ako pred jedenástimi rokmi.

Čurilla sa následne vybral za matkou zavraždenej tehotnej ženy, či jej ešte nezostali po dcére nejaké veci. Na jeho prekvapenie mala viaceré z nich schované v pivnici. „Vravela mi, že je to asi morbidne, ale trhalo jej srdce vyhodiť čokoľvek po dcére. Tie veci boli ešte zapečatené policajtmi, po celý čas sa ich nedotkla.“

Následne dal všetko ešte raz preskúmať vysunutému pracovníkovi Kriminalistického a expertízneho ústavu v Slovenskej Lupči. „V Bratislave toho mali veľa a počul som, že nie sú vždy dôslední,“ zdôvodňuje nezvyčajný služobný postup.

Záver: znalkyňa z Lupče konštatovala, že na šatách zavraždenej sa našli spermie. Operatívci sa následne vybrali za spomínaným bezdomovcom, ktorý pofajčieval pri trenčianskom Kauflande. „Získali sme jeho DNA, ale skúška vylúčila, že to bol on.“

Čurilla to však nevzdával. Kolegov požiadal, aby odobrali DNA náhodne vytypovaným ľuďom z okolia miesta činu pri Trenčíne. „V jednom prípade znalkyňa skonštatovala, že je tam stopa. Nie je to síce páchatel', ale je to niekto z jeho rodu. A nie po ženskej, ale mužskej línii,“ opisuje postupné skladanie mozaiky.

Prácnym odoberaním vzoriek DNA zúžili podozrenie na troch bratov. Najskôr sa dostali k ich otcovi, o ktorom znalkyňa povedala, že vrah je jeho priamy mužský potomok. „Ten chlap mal troch synov. Kolegom som zo žartu povedal, že ak mal nemanželské dieťa, sme v prdeli,“ vtipkuje.

Následne všetkých troch zadržali. Po ďalšej skúške DNA identifikovali jedného z nich ako vraha tehotnej ženy.

„Dobre, že som to dal do Lupče a nie do Bratislavy. Pani, čo to skúmala po jedenástich rokoch, vravela, že škvrtu na šatách bolo vidno aj voľným okom,“ povzdychne si.

Podozrivý šiel najskôr do vyšetrovacej väzby, Čurilla naňho podal návrh na podanie obžaloby. Okresný aj krajský súd ho však oslobodili, takže ministerstvo spravodlivosti podalo dovolanie na Najvyšší súd. „Ten zotrel trencianske súdy pod čiernu zem, ako mohli takto rozhodnúť,“ hnevá sa na miestnych sudcov, ktorí mali prípad na stole.

Okresný súd sa dokonca stotožnil aj s takými argumentmi obhajoby, ktoré boli už na prvý pohľad absurdné. Napríklad, že Čurilla vložil do vreca s vecami zavraždenej DNA obžalovaného. „Aj Najvyšší súd konštatoval, že si nevie predstaviť, akým spôsobom by som získal jeho spermie,“ ozrejmuje nepochopiteľné závery okresného súdu.

Čurilla sa domnieva, že mohlo závažiť aj postavenie, aké mal v Trenčíne obhajca obvineného – vplyvný miestny poslanec. Najvyšší súd následne tamojším sudcom prípad odňal a pridelil ho Bratislave – s jednoznačným právnym názorom, ako majú vo veci ďalej postupovať a vyhodnocovať získané dôkazy.

K tomu však už nedošlo. Podozrivý, ktorý bol medzičasom prepustený z väzby, totiž spáchal v priebehu pojednávania samovraždu. Podľa Čurilla sa nepriamo usvedčil aj zle zvolenou obhajobou, ktorú mu zrejme poradil jeho advokát. „Povedal, že zavraždenú nepoznal, ani ju nikdy nevidel.“

Čurilla nechápe, prečo to urobil, keď našli na jej šatách jeho spermie. „Keby som bol na jeho mieste, tak poviem: Mal som s ňou milenecký pomer, preto sú na jej šatách moje spermie. Ale ja som ju nezabil – a bolo by vybavené. Nikdy by sme mu nepreukázali vraždu.“